

**Doofblind** Ook als je doof én blind bent is een vakantie heel belangrijk, ervoer Anneke Meijer uit Drachten, die zelf nog een heel klein beetje hoort en ziet.

Pagina 15

**Anneke Meijer (53) uit Drachten ging met een grote groep doofblinden op vakantie**

Friesch Dagblad  
18 sept 07

# Als doofblinde kun je best ver komen

ARIEN BAKKER

Drachten - „Het was zoiets unieks: ze hadden een verlaagde dansvloer met extra brede randen die trilden. Als een doofblinde daar op-ging zitten of liggen kon hij de vibratie van de muziek meebelevén.” Anneke Meijer (53) uit Drachten ging vorige week mee met een vakantie voor 75 doofblinde mensen en ze keek haar ogen uit. „Dat klinkt gek ja, maar zo is het wel.”

Meijer hoort namelijk formeel wel bij de doofblinden, maar ze kan met hulp van hoortoestellen, bril en vergrootglas nog een beetje horen én een beetje zien. En dat onderscheidt haar meteen ook van de vakantiegangers die helemaal doof en blind zijn: „Ik kan rechtstreeks een gesprek voeren met mensen die horen en zien. Als ik de mensen maar recht aankijk zodat ik de lippen kan aflezen, kan ik van het geluid dat ik wél hoor nog wel woorden maken.”

Wie 'echt' doofblind is, heeft een gesprekspartner nodig die vierhandengebarentaal kent. Of in elk geval een tolk die het gesprek met de horende kan omzetten in deze Nederlandse Gebaren Taal - die doven ook met elkaar spreken - maar dan met de handen losjes in elkaar. „Je kunt ook wel met je vinger gewone letters in de hand van de doofblinde schrijven, maar dat gaat minder snel”, zegt Meijer. „En sommigen hebben een apparaat waarop je iets kunt intypen, dat zij dan in braille voor zich krijgen.”

Maar hoe je het ook wendt of

keert: doof én blind zijn is een van de lastigste handicaps die je kunt hebben. „Vroeg of laat zal ik volledig blind worden en dan is mijn gehoor niet goed genoeg om nog gesproken woord te begrijpen. Als ik dat vertel, dan reageren mensen geschokt. Wat vreselijk! Natuurlijk, ik hoop dat het nog heel lang

duurt voor het zo veris, maar ik ben niet echt bang om in een totaal isolement te raken of me niet meer te kunnen uiten. Tijdens de vakantie heb ik ook wel gezien dat je als doofblinde toch behoorlijk ver kunt komen. Er zijn zelfs best veel mensen die zelfstandig wonen, die koken, bakken, noem maar op.”

Hoewel ze dus weet dat ze het vroeg of laat nodig zal hebben, heeft Meijer zich de vierhandengebarentaal nog niet eigen gemaakt, en ook braille kan ze niet vloeiend lezen. „Ik ga ervan uit dat als ik het echt nodig heb, het wel vlot genoeg zal kunnen leren. Nu kan ik me er nog niet

genoeg voor motiveren. 'Ik kan immers nog zien', zeg ik altijd tegen mezelf. Maar dat wordt natuurlijk steeds minder. Ik moet sinds kort ook met een taststok naar de winkels; eerst schaamde ik me daarvoor, maar nu moet het wel. Ik liep steeds vaker tegen mensen op, die dan boos werden. Nu gaan ze netjes aan de kant.

De vakantiereis ging naar Egmond aan Zee, met de Nederlandse Stichting voor Doofblinden. „Hébben die mensen daar wel wat aan?, vragen ze dan. Alles is toch donker en stil om hen heen? Maar de andere zintuigen zijn juist meer ontwikkeld dan bij anderen. Dus de geur van de zee, het gevoel van het zand: dat is echt even heel wat anders dan thuis.” En de organisatie koos uiteraard voor activiteiten die de zintuigen optimaal prikkelen. „We zijn met een boot weggevoest, lekker schommelen. En in de stoomtrein, dat schudt en bonkt. En in de geurendisco, met die trillende vloer. Alleen de geur die ze daar in bliezen vond ik heel smerig. Kruidnagel ofzo.”

## Zonder tolk

Het was, kortom, een heel intensieve week. Maar wat vooral ook zo fijn is, vindt Meijer, is dat je in een gezelschap van doofblinden onder elkaar altijd wel iemand hebt om mee te praten. „Nou geldt dat voor mij minder omdat ik met iedereen nog contact kan maken, maar voor de volledig doofblinden is het heel plezierig om met elkáár te praten, zonder tolk ertussen.”



Anneke Meijer heeft kokervisie: alleen recht vooruit ziet ze nog een klein beetje. Een zonneklep is nodig om hinderlijk tegenlicht uit die 'koker' te weren. Foto: Frans Andringa